

časopis Křesťanského společenství o.s.

Obsah

Je libo 2v1 anebo 3v1 ?	2
Zamyšlení o roli svědectví v životě víry	3
Prožili jsme malý zázrak	4
Význam svědectví o víře - jak by mělo vypadat pro věřící a pro nevěřící	6
Několik poznámek k teologii náhrady a naplnění	8
Světlo z hvězd a stáří vesmíru	10
Evangelizační klub Base aneb M.I.S.E. v Ostravě	16
Povolání ke službě v Base klubu	17
Nanebevzeští Panny Marie	17
V čem je Marie pro mě vzorem?	20
Běh na závodní dráze	20
Aktuality ze světa	22
Aktuality z KS	23
Opowieść o Tony'm Rossim	24

Je libo 2 v 1 anebo 3 v 1 ?

(krátká reflexe o Reformaci a potažmo o Evangelickém dni)

Konec roku je tak nějak obtěžkán různými svátky, které by nás mohly vést k přemýšlení o našich kořenech a směřování. Jsou to na jedné straně svátky týkající se naší státnosti, na straně druhé je tu památka (den) reformace.

Poprvé v životě jsem se zúčastnil Evangelického dne. Byl jsem lehce zmaten. A nejen já, mnozí další se mi svěřovali se svými smíšenými pocity. Na tuto akci jsem šel s očekáváním, že to bude o našich reformačních principech, které zkusíme uchopit nově a snad i objektivně.

A potkával jsem své známé, kteří se mne ptali: Také jdeš na konferenci o židovství? Časopisy Život víry a Konzervativní listy takto Evangelický den reklamovaly. Čili 2 v 1? A pak jsem potkával ty, kteří absolvovali koncert, který ač propagován jako součást Evangelického dne byl přesunut do československého Jazzclubu. A poselství tohoto koncertu se posluchačům nejevilo ani evangelické, dokonce ani křesťanské. 3 v 1?

Je to špatně ?

V souvislosti s památkou reformace a vůbec s tzv. Lutherovou dekádou (10 let před výročím 500 let Reformace) byla v tomto roce na náměstí ve Wittembergu zvláštní výstava: Celé náměstí bylo pokryto sochami, postavami Luthera, který ve svém klasickém postoji ukazuje na Písmo. A tyto sochy byly různobarevné. Velké množství barevných Lutherů (viz obálka).

A po čase jsem si uvědomil smysl této performance: Lutherství jako mnohobarevný a různorodý fenomén.

A opravdu: Máme nejrůznější podoby reformace ... nebo toho co po ní zbylo.

Na evangelických serverech se třeba řeší problém: Jak vypadá domácnost evangelického faráře anebo farářky? Je to klasická rodina, gay partnerství anebo singles domácnost? Anebo: Musí farář vůbec věřit? Nestačí, že bude kvalitně vykonávat svůj úřad? A to ani nemluvím o teologické různorodosti protestantismu.

Prostě barevné lutherství!

Přiznám se, že až tak barevné lutherství mne nadšením nenaplňuje.

(Poznámka: U nás si prozatím vystačíme se dvěma barvami: Černou a bílou. Čili: My a oni.)

Ale vracím se oklikou k původní otázce: „Je libo 2v1 anebo 3v1?“

Když mi někdo položí tuto otázku, a míní tím kávu, tak si vyberu nejspíš 2v1.

Ale jelikož mám rád kávu, tak tam kde je to možné, dovolím si vyslovit přání:

„Prosím espresso piccollo bez mléka s jedním cukrem.“ Takto si ji prostě nejlépe vychutnám. A pozitivně kvituji, pokud mi nabídnou stoprocentní arabiku.

Nejlépe si vychutnám 1v1.

Je to špatně?

Zbyšek Kaleta

Zamyšlení o roli svědectví v životě víry

Kdo z nás není rád, když ve sboru uslyší hřejivé svědectví o tom, jak se někomu dostalo Boží milosti a jak byl zachráněn pro věčnost. Jsem za mnohá svědectví velmi vděčný a jsem jimi povzbuzen. Často se mi také stává, že když mne někdo prosí o slovo, tak říká, ať to předám formou svědectví nebo alespoň ať připojím svoje osobní zkušenosti. Proč máme tak rádi svědectví? Určitě je to pro to, že najednou jsou ty biblické pravdy nějak blíže. Boží působení je nějak hmatatelnější, protože ten, kdo zažil Boží působení, stojí před námi. A to je určitě pro každého povzbudivé.

Když mluvíme o svědectví, měli bychom si také být vědomi jistých slabin. Nebezpečím vždy bylo a bude, že někdo své svědectví značně ohne, příkráslí, vylepší nebo dokonce vymyslí. To je jistě velká škoda. Dále je také pravda, že často slyšíme svědectví, které zrcadlí nedostatečnou znalost Božího slova a Božího působení. Na druhé straně je to naprosto pochopitelné a to především proto, že lidé, kteří jsou noví ve víře, často mají jen základní chápání Božích pravd. Připomíná se mi vynucené svědectví muže, kterého Ježíš vyléčil ze slepoty. Ten řekl: „*Je-li (Ježíš) hříšník, nevím; jedno však vím, že jsem byl slepý a nyní vidím.*“ (J 9,25) Myslím, že toto je úžasné svědectví, přestože zrcadlí základní neznalost toho, kdo je Ježíš. A tak při naslouchání svědectví potřebujeme přemýšlet a nejen pasivně přijímat. A také jistě platí, že by nás poslech svědectví měl vést k modlitbě za toho, kdo svědectví sdílel. Další slabostí

je jistá subjektivita svědectví, protože popisují prožitek či zkušenost jednotlivce. A to si vždy potřebujeme připomínat. Fakt, že někdo měl nějakou zkušenost víry neznamená, že já musím mít zkušenost stejnou. Znovu připomenu již zmíněného slepého muže. To, že byl slepý a teď vidí, neznamená, že každý, kdo se potká s Ježíšem, bude uzdraven. Byla to jedinečná zkušenost víry daného muže. Takže z těchto jistých slabin vidíme, že není důležité pouze to, jak se svědectví řekne, ale také to, jak mu nasloucháme. Naslouchání a vyhodnocování svědectví je jistě také velmi důležité a posluchače toto aktivní naslouchání určitě velmi obohatí.

Když je tedy ve svědectví tolik slabostí, tak by se někdo mohl ptát, zda je raději nemáme zrušit úplně. Jsem přesvědčen že nikoli. Věřím, že svědectví při křesťanském shromáždění má svoji velice významnou roli. Automaticky bychom se měli ptát, co tedy Nový zákon říká o roli svědectví v životě církve. Možná nás to překvapí, ale to slůvko svědectví je snad vždy spojeno s vydáváním svědectví nevěřícím. Když je v Novém zákoně popisováno bohoslužebné shromáždění křesťanů, tak tam nenajdeme popis toho, jak si říkají svědectví. Na druhé straně ale vidíme třeba svědectví vracejících se apoštolů. Každopádně, když čteme popis bohoslužebných shromáždění, tak vidíme, že svědectví nejsou priorita. Ale otázka zůstává, zda by se tedy měla ta svědectví vůbec na našich setkáních objevovat. Jsem přesvědčen, že ano a své přesvědčení stavím především na biblických textech, které hovoří o tom, jak se křesťané mají k sobě chovat. Bible opakovaně říká, že se křesťané mají vzájemně povzbuzovat, že mají mít

zájem jeden o druhého, že mají jeden druhého milovat. Mohli bychom tady citovat desítky veršů, které ukazují na to, že církve je společenství, kde si bratři a sestry vzájemně sdílejí svoje životy. Ne, to neznamená, že všichni ví všechno, ale znamená to, že se dělím o své radosti i těžkosti života víry, dělím se o to, co Bůh dělá v mém životě. A ta nejdůležitější svědectví nejsou o našem chování, ale o našich hodnotách, proměněných mocí evangelia.

Zbývá tedy odpovědět na otázku, k čemu vlastně svědectví má sloužit a jak s ním nakládat. Jsem přesvědčen o tom, že svědectví musí být zakončeno právě tím, co je objektivní a neměnné, to znamená odkazem na pravdy Božího slova. Svědectví by mělo vést posluchače k Božímu slovu a ke spolehnutí na biblické pravdy. Právě tak se vyhne nereálným očekáváním, která svědectví mohou způsobit. A myslím si, že můžeme být ještě konkrétnější a říci, že obecně by svědectví ve shromáždění mělo mít přípravnou roli. To znamená, že připravuje posluchače na zvěst Božího slova. Na bohoslužbách, evangelizacích a podobných shromážděních by tedy svědectví mělo být zakončeno výzvou k tomu, aby posluchači pozorně naslouchali zvěsti Božího slova.

A tak je mojí touhou, aby v našich sborech přibývalo svědectví. Kéž bychom se učili sdílet své svědectví ve shromáždění. A kéž bychom to dělali tak, aby to bylo k povzbuzení Božího lidu. Kéž by naše svědectví opravdu zrcadlila Boží pravdy a vedla další k tomu, aby spočinuli v pravdách evangelia.

„Povzbuzujte se navzájem den co den, dokud ještě trvá ono 'dnes', aby se nikdo z vás, oklamán hříchem, nezatržil.“ (Žd 3,13)

Prožili jsme malý zázrak

Rád bych se s Vámi podělil o to, co jsem prožíval, co jsem vnímal a o čem jsem uvažoval v průběhu letošního roku 2011.

Prvním problémem, který jsem intenzivně prožíval, byly názory, doporučení, náměty na výběr evangelisty pro letošní XcamP 4 měsíce před zahájením. Celé práce XcamPu si velice vážím a velmi těžce na mne doléhala odpovědnost jednak za „výsledek“ evangelizace a jednak za směr, který volbou evangelisty jako organizátoři naznačíme. Tato vnitřní polemika a odpovědnost užírala podstatnou část mé vnitřní energie. Současně s tímto problémem vznikl v práci pro mne druhý zásadní, veliký problém. Ložisko otočného licího stojanu kontilití č. 2, které má průměr cca 4000 mm projevovalo navzdory měřicími metodám značné opotřebení. Po pozvání odborníka od výrobce nám bylo sděleno doporučení o okamžitém zastavení provozování. Dodržení této zprávy by znamenalo 50% snížení výroby, což jsme si nemohli dovolit. Jakýkoli další problém mohl mít nedozírné následky. Tyto skutečnosti tlačily moje sebevědomí dolů k pokoře, absolutní závislosti na Pánu Ježíši Kristu a k modlitbě na kolenou. Do třetice asi 3 týdny před Xcampem, když jsem chtěl dokončit rozdělané senážní domácí práce, mi nenávratně „odešel“ motor na mém traktoru.

Ve třech oblastech mého života, které jsem považoval za prioritní, se objevily problémy a to zásadní: XcamP, práce, hobby. Čtvrtým pilířem, který mi zůstal a který jsem popravdě často nedoceňoval, byla moje rodina, manželka, děti,

bratři v Kristu, přátelé a společné denní čtení Božího Slova. Tyto věci mě držely.

S pocitem odevzdanosti a očekávaje další překvapení jsem pokorně prosil Pána Ježíše Krista, aby XcamP byl přes všechny problémy k Boží chvále.

První veliké, největší překvapení, Boží zázrak jsem prožil v neděli po první evangelizaci, když naše Doris se ke mně rozzářeně rozběhla, že se rozhodla odevzdat svůj život Pánu Ježíši Kristu. Pro moje vybičované nitro byla tato zpráva jako balzám na raněné tělo. Neudržel jsem emoce a bytostně si vědom svého vnitřního napětí a zápasu a uvědomujíc si, co se vlastně děje, jsem se rozbřečel. Všechny problémy, které jsem dosud vnímal, ač byly veliké, byly oproti Božímu působení v mysli a srdci naší dcery malými. Moje odevzdanost Pánu Ježíši Kristu doznala kvalitativní změny. Pán Bůh mě však vyučoval dále. Motor z mého traktoru, který jsem před Xcampem odvezl do opravy byl ve středu v průběhu XcamPu po generální opravě připravený k montáži.

Zbýval ještě jeden velký problém. Ložisko otočného licího stojanu. Musím říci, že jsme s Boží pomocí dojeli do střední opravy s minimální ztrátou ve výrobě a mohla začít oprava. Stabilní scénář: zkrácení termínu a tlak na výrobu. Vše šlo celkem hladce, dokonce předpokládané problémy se nevyskytly a já jsem měl jet v pátek na mládež se slovem o modlitbě. Vše jsem promodlil a připravil si slovo. Na mládež jsem jel přímo z práce, kde se všechno slibně vyvíjelo. Když jsem odjížděl, ale byl jsem ještě v areálu železáren, dostal jsem telefon ať se urychleně vrátím, že máme neřešitelný problém, přímo tragédii. Šrouby, které jsme objednali pro opravu 6 měsíců předem, které držely ta velká ložiska, byly objednány špatně a byly

krátké. Jednalo se asi o 300 ks pevnostních šroubů, délky 800 mm, průměr 36 mm s válcovaným závitem. Dohodli jsme se o další kontrole s tím, že odjedu na mládež a po přednášce se vrátím a budeme situaci řešit. V průběhu cesty tam i zpět i v průběhu slova na mládeži o modlitbě se ve mně střídaly pocity mé bezmoci a Boží moci. Pamatuji si výkřik mého nitra při cestě zpět do práce „Pane Ježíši Kriste, Ty jsi mě nikdy nenechal ve štychu, pokorně prosím, jestli chceš, pomoz mi.“ Po mém návratu z mládeže jsme již měli tzv. rodokmen materiálu, který byl potřebný pro šrouby. V pátek ve 21:00 jsme začali hledat možnosti výroby takových speciálních šroubů. Božím vedením jsme v železárnách našli tyče, které byly připraveny pro expedici pro firmu Thyssen Krupp identických shodných vlastností. V pátek večer jsme našli na bruntálsku firmu, která byla ochotná spustit stroje pro výrobu šroubů. Vedoucí válcoven nám ochotně tyče nechal připravit na požadovaný průměr, v Mechanických dílnách se tyče upravily na požadovanou délku a v neděli v 5:00 se odvážely do výroby. V tutéž neděli ve 12:00 bylo prvních 100 ks šroubů namontováno na ložisko. Za 40 hodin se nám s Boží pomocí podařilo zajistit to, na co jsme čekali 6 měsíců.

Po ukončení opravy, která i přes tyto problémy byla zkrácena o 2 dny mi můj vedoucí v přítomnosti svědků řekl: „Prožili jsme malý zázrak“.

Co k tomu dodat?

Chci poděkovat Pánu Ježíši Kristu, že jsem mohl tiše v koutě pozorovat Jeho neomezenou moc a Božství. Mohl jsem pozorovat grandióznost Jeho jednání a neomezenost s jakou mne převyšuje.

Mohl jsem prožít částečně Jeho velikost, která mně tlačí do prachu a vzbuzuje bázeň. Mohl jsem také prožít jemnost Jeho doteku a lásku, se kterou se sklání ke mně hříšnému a bídnému červu. Mohl jsem poznat Jeho jednání, které mě dojíká až k slzám vděčnosti.

Žalm 121

Pozvedám svůj zrak k horám. Odkud mi přijde pomoc?

Pomoc mi přijde od Hospodina, který učinil nebesa i zemi.

S vděčností

Pavel Kaczmarczyk

Význam svědectví o víře – jak by mělo vypadat pro věřící a pro nevěřící.

Svědectví o naší víře je součástí našeho duchovního života. Apoštol Petr nás povzbuzuje v 1. listu 3,15-16: *a Pán, Kristus, budiž svatý ve vašich srdcích. **Budte vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslyšel o naději, kterou máte, ale činite to s tichostí a s uctivostí. Když jste vystaveni pomluvám, zachovávejte si dobré svědomí, aby ti, kteří hanobí váš dobrý způsob života v Kristu, byli zahanbeni.*** Máme tedy být připraveni dát odpověď každému, kdo by nás vyslyšel o naději. A my přece máme **naději v Ježíši Kristu**. On je ten, který nás našel v tomto světě a daroval nám jasný cíl v životě, vytáhl nás z bahna hříchu a postavil na pevný základ. Změnil naše myšlení i chování. To je důvod k tomu, abychom to řekli druhým. Víra v Ježíše Krista není naší soukromou záležitostí. Kristus přece vy-

zývá své následovníky, aby byli jeho svědky. Ale toto svědectví máme činit s tichostí a s uctivostí.

Svědectví hovoříme buď **před věřícími nebo před nevěřícími**. Svědectví, které hovoříme před věřícími např. v kostele, na biblické hodině, na večernici nebo jiném podobném setkání, by mělo obsahovat povzbuzení z Božího slova. Vyberme jeden nebo dva verše. Mluvme jednoduché věty, které do sebe zapadají. Držme se tématu. Pokud hovoříme svědectví o tom, jak jsme uvěřili, musíme uvést svůj stav před obrácením. Možná to nebude nic bouřlivého. V mnohých případech lidé uvěřili velice poklidně, nebojme se to říct. Za žádnou cenu nic si nevymyšlejme nebo nepřikrášlujme. Buďme upřímní a srozumitelní. Zde opět platí, **méně znamená více**. Každé svědectví je a bude jiné. Jsme různí lidé a Pán Bůh promlouvá k nám různými způsoby.

Když vystupujeme poprvé na veřejnosti, napišme si svědectví na papír a vyzkoušejme si ho nanečisto doma. Nemluvme déle než 10 minut. Pokud budeme mít trému nebo se nám bude zdát, že jsme na něco zapomněli, mějme po ruce poznámky a dívejme se do nich. Svědectví, které je promodlené a připravené, oslovuje posluchače. Nikdy nepoužívejme vulgární slova! Soustředme se také na to, abychom velmi často nepoužívali zájmeno já. Přece nejdůležitějším v našem svědectví je osoba Ježíše Krista. Nikdy nepředstupujme před posluchače bez modlitby. Pokud hovoříme svědectví o tom, jak Pán Bůh zasahuje do našeho života a jak nás vede a pomáhá nám, pak musíme být opět pravdiví a zdůraznit Boží zásah, Boží vedení a Boží milost. Posluchači musí slyšet, že Pán Bůh je nejdůležitější. My jsme Jeho nástroji,

a to ještě velice neužitečnými. Musí zde být zdravá pokora a jistota, že kdyby můj Pán nechtěl, tak nejsem Jeho. Dílo záchrany člověka je Kristovo, ne moje.

Pokud hovoříme svědectví před nevěřícími, většinou se tento rozhovor vede v menší skupince např. spolužáků nebo spolupracovníků, pak musíme být připraveni na různé otázky. Zde je dobré uvést, co se v mém životě stalo a co se změnilo. Co jsem prožíval nebo dělal před tím, než jsem uvěřil. Co pro mě znamená osoba Ježíše Krista. Použijme jednoduchá a srozumitelná slova. Oni neznají „církevštinu“, tj. jazyk církevní. Mnohé výrazy jim jsou cizí a my si můžeme myslet, že jim rozumí a přitom opak je pravdou. Pokud žijeme delší dobu v takové společnosti spolužáků nebo spolupracovníků, tak oni nás velmi dobře sami brzy poznají. Zde se forma svědectví přesouvá spíše do oblasti praktického života. I když ve skupině věřících to platí také. Apoštol Jakub píše: *Podle slova však také jedněte, nebud'te jen posluchači - to byste klamali sami sebe!* (Jk 1,22) Život v praxi v rodině, ve škole, v zaměstnání, mezi sousedy, tam se ukazuje největší svědectví. Apoštol Pavel věřícím v Kolosech připomíná: *Cokoli děláte, dělejte upřímně, jako by to nebylo lidem, ale Pánu.* (Ko 3,23) Nikdy se nepřeme a nikdy nezvyšujeme hlas na naše spolužáky nebo spolupracovníky. Mnohé otázky ze strany našich nevěřících přátel budou možná provokativní. Nedejme se vyprovokovat a zůstaňme v pokoji. Všimějme si lidí kolem sebe. Pro každého mějme pěkné slovo. Buďme vždy připraveni říct o tom, jakou milost jsme přijali ve svém životě od našeho Pána. Apoštol Pavel povzbuzuje věřící v Kolosech: *Vaše slovo ať je vždy laskavé a určité; ať víte, jak ke komu promluvit.* (Ko 4,6)

Ať slova našich svědectví jsou vždy laskavá a určitá. Upřímně to přeji nám všem, milí přátelé. Prožijme pokojně a radostně nadcházející vánoční svátky a přijměme nový rok jako nový čas ke svědectví slovem i životem právě tam, kde žijeme, studujeme nebo pracujeme.

*Jiří Kaleta, pastor sboru SCEAV
v Písku*

Poznání Ježíše Krista

Poprvé jsem se setkala s věřící ještě na střední škole. Protože pocházím z nevěřící rodiny a naše smýšlení o křesťanech nebylo zrovna ideální, můj vztah k ní byl hodně opatrný. Z počátku mě moje věřící kamarádka Sonia zvala často na T-klub a já jsem to pozvání odmítala. Poté, co uběhly téměř 3 roky, jsem se začala zajímat, proč jsme vlastně na tomto světě a jaký má život vůbec smysl. Jednou, když se mně znova zeptala, tentokrát už ale Jola, jestli nechci přijít na klub, tak jsem zrovna nemohla přijít na důvěryhodnou výmluvu a kývla na to.

Můj první dojem z T-klubu byl tento: „Už mě tam nikdo nikdy nedostane!“ Ale i přes můj ne zrovna nejlepší první dojem jsem na klub začala chodit. Časem jsem se do „T-klubáků“ zamilovala a začala si pokládat otázku, jak můžou být tak jiní? Zdáli se mi jako lidé z jiného světa, snad jako by věděli něco, co my ostatní ne a to jim dávalo do srdce lásku, klid a trpělivost. Dnes už vím, že tohle dokáže jen Bůh.

V den, kdy jsem šla z T-klubu, jsem

si říkala: „Dobře, Bože, jestli jsi, tak mi dej chuť číst tvé Slovo.“ V té době se mi to zdálo absolutně nemožné, ale Bůh si k tomu použil osobu, na které mi velmi záleželo, a já jsem se ani nenadála a začala číst Bibli. Ve chvíli, kdy jsem si to uvědomila, mi v hlavě začala běhat myšlenka, že to přece není tak nemožné. Modlila jsem se tedy o to, aby se mi Bůh dal ukázat a On mě vyslyšel.

Bylo to jednou večer, kdy jsem vyjížděla do nepřehledné cesty, do které vždy bezmyšlenkovitě vjedou a vůbec se nedívám, jestli něco jede. Ale ve chvíli, kdy jsem chtěla vyjet, mě zastavil hlas, který stále opakoval: „Zastav!“ V okamžiku, kdy jsem dupla na brzdu, vyjelo zprava auto dost vysokou rychlostí. V té chvíli jsem si jen říkala: „Bože, ty jsi? Ty vážně jsi!“

Ale ani to mi nestačilo, abych Boha přijala do svého srdce. Stále jsem si říkala, proč by Bůh odpustil hříšníkovi, jako jsem já. Moji vinu přeci nikdo nemůže jen tak smýt. Nedočázelo mi, že On může, že jen čeká s nataženou rukou, kterou já neustále odstrkovala. Bůh se mnou však měl trpělivost a používal si lidi kolem mě.

Stalo se to na Xcampu, kdy zrovna byla večere Páně, všichni si stoupli do fronty a já jsem si říkala: „To mám ještě stát ve frontě, když to bude stejně zbytečné?“ Ale přemohla jsem svoji lenost a nechuť k jakýmkoli frontám a postavila se k nim. Když mi pastor žehnal se slovy: „Bůh ti odpouští veškerou vinu“, chtělo mé srdce křičet, ano, On mě ospravedlnil z mých vin, ano! V ten den jsem Ježíše Krista přijala naplno do svého srdce.

Přijala jsem Pána, ale v mojí hlavě stále zněly otázky, jak jen je možné, že stihl vše stvořit jen za šest dní, jak to, že naše planeta je tak mladá podle Bible a podle vědců je to několik miliard let? S Bohem jsem žila šest měsíců, ale On dobře vedl mé kroky na přednášku o evoluci. I když jsem o ní slyšela tak moc, nikdy mě to zcela nepřesvědčilo, ale ten den mi Bůh otevřel oči.

Moje srdce přijalo Boha 12. června, ale půl roku trvalo, než Bůh prolomil hradbu i do mé mysli. Každý večer teď děkuji Pánu, že je tak milosrdný a trpělivý. My všichni máme tu ohromnou výsadu a milost být na straně vítězů!

Nikol Suszková

Několik poznámek k teologii náhrady a naplnění

Mnoho křesťanů, když mluví o dnešním Izraeli, působí, jako by zapomněli o existenci Nového zákona nebo alespoň některých jeho částí. Na letošním Evangelickém dnu jsme si vyslechli přednášku ředitele pro styk s médií ICEJ v Jeruzalémě Davida Parsonse, ve které kromě jiného varoval křesťany před zhoubnými následky přijetí teologie náhrady a teologie naplnění. Řečeno zcela zjednodušeně teologie náhrady tvrdí, že církev nahradila v Božích plánech Izrael. Teologie naplnění zase tvrdí, že zaslíbení Starého zákona našla své naplnění v Novém zákoně. Ve svém zamýšlení nechci primárně řešit otázku vztahu církve a Izraele (toto téma přeskakuje rozsahem záměr tohoto

článku), ale chci se zamyslet nad tím, zda myšlenka náhrady či motivy naplnění jsou skutečně tak zhoubné, nesprávné či nebiblické, jak jsme byli varováni.

Nezpochybnitelné právo Izraele na existenci

Především bych chtěl deklarovat, že pokládám právo na existenci státu Izrael za nezpochybnitelné, zvláště z morálních důvodů. Utrpení, kterým Židé prošli během poslední světové války jim dává morální právo, aby měli svůj stát, svůj vlastní domov. Po tom, čím si tento národ prošel, si jistě zasluhuje právo na svou důstojnou existenci.

Problémy nastávají, když křesťané začínají citovat biblické verše z Nového zákona zcela mimo kontext a používají je k teologické argumentaci podporující stát Izrael. Používat Kristův citát z Matoušova evangelia „Kdo není se mnou, je proti mně; a kdo se mnou neshromažďuje, rozptyluje.“ (Mt 12,30), jak to bylo v Parsonsově přednášce, ve vztahu ke shromažďování izraelského národa je v nejlepším případě vytržením z kontextu, v tom horším pak hrubým znásilněním novozákonních textů.

Motivy náhrady v listu Židům

Ale vraťme se k myšlence náhrady. Když si otevřeme list Židům, vidíme, že myšlenky o náhradě nejsou těmito pasážími Nového zákona vůbec cizí. S motivem změny, či náhrady se tu setkáváme na více místech. Autor již v třetí kapitole zdůrazňuje skutečnost, že Kristus je hoden větší slávy než Mojžíš, stejně jako stavitel je víc než dům samotný (v. 3.).

Tato základní myšlenka je pak rozvíjena do konkrétních dopadů – změny **kněžství, zákona a smlouvy**. Jelikož

Kristus je nyní skutečným veleknězem, jehož oběť má reálný význam před Bohem ve věci spasení (viz 5. kapitola, verše 5-10), dochází ke změně kněžství (kap. 7,11-12). Levitské kněžství nepřineslo dokonalost, proto přichází nové kněžství podle řádu Melchisedechova. S novým kněžstvím přichází také nový zákon, tj. zákon Kristův. Apoštol Pavel píše, že křesťané nežijí pod zákonem [Mojžíšovým] – i když nežijí bez Božího zákona, neboť jejich zákonem je Kristus (Ř 10,4; 1 K 9,21). Zákon Kristův tedy nahrazuje zákon Mojžíšův. Ježíš se také stal ručitelem lepší, nové smlouvy (Žd 7,22). A „když Bůh mluví o nové smlouvě, říká tím, že první je zastaralá. Co je zastaralé a vetché, blíží se zániku.“ (Žd 8,13) Je zde zřejmý motiv náhrady smlouvy.

Novozákonní texty tedy obsahují mnoho motivů náhrady, které se vztahují ke starozákonním skutečnostem. Teologická tvrzení týkající se změny či náhrady kněžství, zákona a smlouvy (a to i ve vztahu k Židům) jsou jasně v souladu s učením Nového zákona.

Naplnění v Kristu

Stejně tak můžeme vidět, že Nový zákon obsahuje **mnoho prvků naplnění**. Pán Ježíš sám o sobě říká, že nepřišel zrušit Zákon nebo Proroky, nýbrž je naplnit (Mt 5,17). Pavel píše, že „ke všem zaslíbením Božím, kolik jich jen jest, bylo v něm [tj. v Kristu] řečeno ‘Ano’“. A proto skrze něho zní i naše ‘Amen’ k slávě Boží.“ (1 K 1,20) Jinými slovy řečeno všechna proctví a zaslíbení Starého zákona mají svou účinnost pouze skrze Krista. Bez něj není žádné skutečné požehnání ani zaslíbení.

Mnoho starozákonních proctví bylo naplněno příchodem Krista a takto to viděli i apoštolé. Ap. Petr ve svém ká-

zání o letnicích interpretuje starozákonní proroctví ze 2. Samuelovy ve vztahu k Ježíšově vzkříšení a nanebevstoupení a vidí v něm naplnění proroctví o usednutí Krista na Davidově trůnu (viz Sk 2,30-35). Rovněž ap. Jakub viděl souvislost mezi rozšířením církve na pohany a postavením Davidova zbořeného domu podle Ámosova proroctví, kdy Kristus panuje jako král a naplňuje Davidovy aktivity *již nyní* (Sk 15,13-19).

Stejně tak požehnání, které dal Bůh Abrahamovi „V tobě dojdou požehnání veškeré čeledi země“ (Gn 12,3), nelze vysvětlit bez Krista, který je tím pravým potomkem Abrahamovým (viz Ga 3,8.16) Těchto míst je v Novém zákoně mnohem více a nelze je přehlížet.

Země nebo spasení?

Proč tedy ten strach a obavy vycházející z úst některých aktivistů, že křesťané budou mluvit a přemýšlet o změně/náhradě nebo naplnění? Proč taková varování? Domnívám se, že je to především z důvodu politické korektnosti a všeobecného jevu relativizace pravdy, které nedovolují mluvit otevřeně o současném Izraeli a o Kristu a to především ve vztahu ke starozákonním zaslíbením, která se skrze něj naplnila.

Existují lidé, kteří tvrdí, že Bůh nemá již s izraelským národem žádný plán. S tímto názorem se nemohu ztotožnit, ale myslím si také, že není správné vidět realizaci tohoto „plánu“ v politických aktivitách spojených s obsazováním či udržením určitých území na Blízkém východě. Na rozdíl od politických aktivistů, kteří se takto angažují, a spolu s apoštolem Pavlem věřím, že tento plán se týká spasení (a nikoliv nutně země a jejího osídlování, obsazování či dobývání). Zaslíbení „Přijde ze Sióna vysvoboditel, odvrátí od Jákoba

bezbožnost“, které Pavel cituje v listu Římanům (11,26), je možné pouze skrze Krista a nikoliv skrze politické aktivity.

Pokřivený obraz

Mnoho křesťanů v dnešní době nasadilo brýle, které mají pokřivenou optiku. Vidí rozmazaně Krista a jeho evangelium, a zaostřují na Izrael bez „vysvoboditele ze Sióna“. Žel mnohé nasvědčuje tomu, že i přednáška Parsonse na Evangelickém dnu byla poznamenána touto křivou geometrií. Moc bych si přál, abychom neobětovali biblické novozákonní pravdy o spasení v Kristu za politické cíle a aby pozemský Izrael nám nezatemnil Kristovo evangelium.

Štěpán Rucki

Světlo z hvězd a stáří vesmíru

Představujeme Vám křesťanského vědce RNDr. Petera Vajdu PhD., předsedu vědecké rady Geofyzikálního ústavu Slovenské akademie věd, který s Ing. Janem Šichulou přednášel ve sboru SCEAV v Třinci.

1) Co přimělo třicetiletého přírodovědecky vzdělaného ateistu, úspěšného, šťastného, spokojeného člověka a sportovce změnit život a uvěřit evangeliu, tj. radostně zvěstí o spasení v Pánu Ježíši Kristu ?

Vyrostl jsem jako ateista. Jako dítě a později mladý člověk jsem prožil poměrně příjemný, pěkný a bohatý život. Dařilo se mi ve škole, obohacovaly mě přátelství a vztahy s lidmi. Vyzkoušel jsem mnoho sportů včetně těch více

adrenalinových. Líbila se mi společenská zábava, tanec, večírky, posezení, měl jsem možnost cestovat. Mnoho volného času jsem trávil v přírodě, na horách a při vodě. Toto bohatství života mě naplňovalo a posilovalo mé sebevědomí, mé ego.

*Setkání s Peterem Vajdou 19.11.2011
(foto M. Klus)*

V této době jsem byl pevně přesvědčený, že existuje pouze příroda (hmota, energie, přírodní síly), že neexistuje Bůh, a tento pozemský život je vše, co existuje. Věřil jsem, že po smrti už není nic, žádná existence, žádná forma vědomí. Proto jsem věřil, že život je třeba si naplno užít, vášnivě z něj vydolovat pokud možno co nejvíce, protože když skončí, skončí definitivně. V této době jsem byl pevně přesvědčen, že jsem dobrý člověk, že jsem nikomu neublížil a že lidé mě mají rádi takového, jaký jsem. Necítil jsem potřebu něco měnit.

Avšak, když se blížila třicítka, začal jsem osobně vnímat, že více věcí není už tak úplně v pořádku. Vnímал jsem, že během těchto let mi nějak zchladlo a zatvrdlo srdce. Vnímал jsem i to, že tam, kde je touha po lásce, často přichází nevěra, kde po dobru, přichází zlo, kde po spravedlnosti, děje se nepravost. Začal jsem to vidět tak, že moje srdce a tento svět jsou poznačené porušením. Nějak hlouběji jsem tomu

nerozuměl, ale už jsem to vnímal osobně. Také jsem vnímal, že s tím srdcem je to nezvratný proces a není v mé moci je obměkčit.

Právě v této době se mi dostala do rukou Bible – poprvé v životě. Začal jsem ji číst a už jsem nemohl přestat. To, co jsem se dočetl, mi dávalo výborný smysl. Bible hovořila o porušení, které jsem už vnímal předtím u sebe sama. Překvapilo mě, že jsem se o tom nedozvěděl nikde jinde.

Čím více jsem četl, tím více rostlo moje přesvědčení, že to nemůže být jen lidská moudrost, ale něco více, úplná pravda a tedy Boží slovo. To však mělo svůj důsledek: Pak existuje Bůh. Uvěřil jsem, že Písmo je Boží slovo a že Bůh existuje. Řekl jsem si, že když Bible má pravdu, pokud jde o diagnózu mého srdce a tohoto světa, pak bude mít také pravdu i v těch ostatních věcech, které tvrdí.

A tak jsem nastoupil na cestu, která vedla k víře, že Bůh dal řešení na hříchy – záchranu. Byla to strastiplná cesta hledání obrácení. Dlouho jsem neuměl osobně přijmout dílo Pána Ježíše Krista. Zápasil jsem s překážkami vlastní pýchy, vlastní spravedlnosti a spoléhání se na sebe, stejně jako s pochybnostmi a žádostmi svého těla a voláním tohoto světa. Po několika letech, v roce 1998 jsem si nakonec zcela zdrcený a bez naděje pro tento pozemský život, jedné noci klekl na kolena a poprvé ve svém životě se modlil k Bohu. Vyznal jsem mu své hříchy a svou hříšnost a ztracenost, vyznal jsem víru v evangelium ukřižovaného a vzkříšeného Krista a poprosil jsem o záchranu. A On mě skutečně zachránil. Chvála a díky buď Bohu za to skrze jeho Syna, Pána a Spasitele Ježíše Krista.

2) Jak formovala Vaše víra postoj k životu a jeho smyslu ?

Před obrácením bylo smyslem mého života vlastní uspokojení a seberealizace. Snažil jsem se splnit si všechny své touhy. Chtěl jsem život přežít naplno a vášnivě. Středem mého života jsem byl já sám. Bylo to sobecké, ale nevnímал jsem to tak. Sebe samého jsem vnímal jako dobrého a spravedlivého člověka. Po obrácení přišla změna. Bůh zevnitř změnil mé hodnoty a způsob života. Pochopil jsem alespoň částečně, co znamená žít z Boží milosti. A novým smyslem života je pro mne naděje věčného života a poznání pravdy, která vysvobozuje.

3) Mohl byste říct, jaký je rozdíl mezi inteligentním designem (plánem) a kreacionizmem?

Inteligentní design (plán) – ID je hnutí vědců ale také i myšlenkový směr, ve kterém mnoho vědců dospělo k přesvědčení, že všude v přírodě kolem sebe pozorujeme zřejmé, rukama uchopitelné a očividné známky designu – konstrukce, projektování – ať se díváme do mikrosvěta buněk na úrovni makromolekul nebo do makrosvěta ve smyslu vesmíru jako celku a přírodních zákonů. Přitom zdůrazňují, že tento design není zdánlivý, ale skutečný.

Způsob, jak tito vědci dospěli k tomuto přesvědčení je vědecké bádání, výzkum a vědecká metoda. V oblasti makrosvěta, kosmu je k tomuto přesvědčení o ID přivádí jemně nepředstavitelně precizní vyladění (nastavení) přírodních sil (zákonů) a vesmíru jako celku.

V oblasti mikrosvěta zase přítomnost informace v živých organizmech (informační molekuly jako bílkoviny, RNA a DNA) a úžasná fascinující nezjednodužitelná složitost ve struktuře, ale také

v procesech uvnitř buňky na úrovni makromolekul.

Výsledkem ID je také tvrzení, že darwinistická či neodarwinistická evoluce naprosto selhává při vysvětlení původu vesmíru a života a že je ve světle moderních vědeckých poznatků vědecky neudržitelná. ID nevychází ze žádných náboženských předpokladů či přesvědčení. Design má však zcela nezvratný důsledek: Kde existuje design a informace, tam také existuje inteligentní designér (tj. konstruktér, projektant, tvůrce s myšlenkou a plánem). Protože se ID omezuje na vědeckou metodu jako nástroj poznávání, nedokáže dát odpověď na otázku, kdo je designér, jaký je a jaký má plán atd. Tyto otázky jsou metafyzické (nevědecké) nebo teologické. Odpověď na ně může dát pouze sám Designér, když dal lidem své zjevení.

Kreacionismus a kreacionisté používají jiný přístup. Vycházejí z náboženských předpokladů, konkrétně z biblického zjevení. Toto východisko se vědecky nedokazuje, přijímá se vírou. (Stvořitel stvořil vesmír a život tak, jak je to popsán v Božím slovu). Kreacionisté provádějí vědecký výzkum s použitím biblických předpokladů.

Musíme si uvědomit, že vědní disciplíny, které se zabývají dávnou minulostí (tzv. paleovědy) a původem (vesmíru a života), nejsou postavené jen na empirické vědecké metodě, ale musí nevyhnutelně pracovat také s empiricky neověřitelnými předpoklady, které se přijímají vírou a pocházejí ze světónázoru (např. jako ateismus nebo materialismus), a s dedukcí. Důvod je ten, že empiricky nejsme schopni zkoumat původ nebo dávnou minulost, ale jen výsledky procesů dávné minulosti. Jako křesťané bychom tedy neměli pře-

bírat od světa poznání o původu dějů s dávnou minulostí (historie vesmíru a Země) založené na výzkumu pocházejícím z paleověd, ve kterém jsou klíčovými předpoklady ateismus a materialismus. Evoluce je páteří ateistického náboženství.

4) A teď velice těžká otázka pro věřícího vědce: Jak je možné, že světlo z hvězd, které jsou ve vesmíru vzdálené milióny až miliardy světelných let, mohlo dorazit na Zemi za méně než šest tisíc let, dokonce už první noc existence Adama po Stvořitelském týdnu, aby nejen Abraham, ale i Adam mohl vidět to nespočetné množství hvězd odrážejících Boží slávu a moc?

Toto je opravdu těžká otázka a žel taková, kvůli které mnozí křesťané odmítli přímočaré doslovné chápání Božího stvoření během stvořitelského týdne a mladý věk (řádově zhruba 6 000 let) Země a celého vesmíru. Problém spočívá v tom, že podle současného vědeckého zkoumání má vesmír velikost několika miliard světelných let a rychlost světla ve vakuu je konečná. Když tedy vidíme hvězdu (galaxii), která je vzdálena několika miliard světelných let, pak světlo muselo k nám cestovat miliardy let a za 6 000 let nebo dokonce jeden den by to určitě nestihlo.

Než nabídnu některou z možných odpovědí na tento problém z biblického pohledu, dovolte mi nejdříve dvě relevantní poznámky. Stejný problém s konečnou rychlostí šíření světla (problém tzv. horizontu) má také evoluční teorie v kosmologii Velkého třesku. Tento problém se tam řeší procesem tzv. inflace (Supervelký třesk po Velkém třesku). Inflace dodnes zůstává fikcí, vymyšleným hypotetickým procesem, pro které zatím neexistuje žádná reálná fyzika. Není známo, co (a proč) inflaci nastartovalo, co ji popohánělo a co (a

proč) ji zastavilo. Tedy proces horizontu je v kosmologii Velkého třesku dodnes nedořešen. Je zvláštní, že pro lidi není důvodem k opuštění evolučního smýšlení a víry ve Velký třesk. Ještě zvláštnější je, že křesťané opouštějí víru ve stvoření během 6 dnů a mladý vesmír ve prospěch Velkého třesku.

Ta druhá poznámka se týká samotného poznání původu vesmíru. Už jsem vysvětlil, proč empirické vědecké metody „nedosáhnou“ do dávné minulosti a k původu (počátku). Věda nám tedy nedokáže dát definitivní a zaručeně pravdivou odpověď na původ vesmíru. Z toho plyne, že v otázce původu vesmíru jsme zcela závislí na zjevení Božího slova. Proto Boží slovo říká: „Ve víře chápeme, že Božím slovem byly založeny světy (věky: světy se svými érami), takže to, na co hledíme, nevzniklo z viditelného.“ (Žd 11,3) Proto také „víra je důkaz skutečností, jež nevidíme“ (Žd 11,1) A právě kvůli tomu Bůh říká člověku: „Kde jsi byl, když jsem zakládal zemi? Pověz, víš-li něco rozumného o tom.“ (Jb 38,4)

I kdybych tedy neměl žádné fyzikální (kosmologické, vědecké) vysvětlení, jak Bůh stvořil a jak dosáhl toho, že přes nesmírnou rozlehlost vesmíru už Adam mohl vidět všechny hvězdy (dokonce i ty nejvzdálenější na okraji vesmíru), tak to pro mne není důvod, abych opouštěl doslovné chápání Božího slova v počátečních kapitolách knihy Genesis, když textové důvody (správná metoda výkladu) mě vedou k doslovnému výkladu těchto pasáží.

A přece v současnosti existuje jedno z možných smysluplných fyzikálních vysvětlení. Na konferenci „Stvoření a současná věda“ v Žilíně v srpnu 2010 nám ho představil Prof. Dr. John Hartnett, mezinárodně uznávaný australský

experimentální fyzik a kosmolog. John spolu s teoretickým fyzikem Moshe Carmelím rozpracoval novou fyzikální teorii, takzvanou „kosmologickou relativitu“. Tato teorie zevšeobecňuje obecnou teorii relativity a řeší v astrofyzice a kosmologii několik nevyřešených problémů bez potřeby odvolat se na hypotetickou tmavou hmotu či tmavou energii. Když se tato teorie uplatní na celý vesmír a namísto výchozích předpokladů kosmologie Velkého třesku se použijí biblické výchozí předpoklady (počáteční podmínky), jak to udělal John Hartnett, výsledkem je vyřešení problému šíření světla v mladém vesmíru.

V kosmologické relativitě, stejně jako v Einsteinově obecné relativitě, doba trvání nějakého děje není absolutní veličina, ale relativní. Závisí od toho, kde se nachází pozorovatel se stopkami. Tento relativistický efekt má za následek, že pokud světlo cestovalo vesmírem miliardy let měřeno hodinkami ve vesmíru, na Zemi uplynul zhruba jeden den měřeno hodinkami na Zemi.

Tento obrovský relativistický efekt je důsledkem biblického předpokladu, že při stvoření během stvořitelského týdne Bůh prudce „roztáhl“ vesmírný prostor. Podrobnější odpověď můžete najít v online článku „Světlo hvězd, čas a nová fyzika“ (<http://casopis.solas.sk/stvorenie-a-veda/svetlo-hviezd-cas-a-nova-fyzika>).

Vydavatelství Ordo Salutis (www.ordo.sk) připravuje stejnojmennou přednášku Johna Hartnetta na toto téma na DVD nosiči. Prof. Hartnett publikoval svůj přístup a řešení k tomuto problému včetně podrobného matematického aparátu v knize „Starlight, Time and the New Physics“, kterou si můžete zakoupit od vydavatelství Ordo Salutis (slovenský nebo český překlad zatím

nejsou k dispozici). John Hartnett ne tvrdí, že je to definitivní a zaručeně pravdivé vysvětlení problému šíření světla z hvězd v biblické kosmologii. Nabízí ho však jako jedno z možných a pravděpodobných. Toto řešení je fyzikálně smysluplné. Naše víra v Boží slovo však není závislá na žádném kosmologickém vědeckém vysvětlení.

5) Jak vnímáte vztah vědy a víry?

Během naší návštěvy v Třinci jsme při přednášce promítali obrázky prezentace na stěnu ve sborovém domu Hutník. Na stěně byl nápis „Pravda vás vysvobodí“ a pod ním „Ježíš je pravda“. Já jsem měl z této skutečnosti velkou radost, protože tento nápis byl tím pádem stalý titulek pod každým promítaným obrázkem prezentace. Co předchází biblickému výroku „pravda vás vysvobodí“? „Poznáte pravdu“. Poznání pravdy je tedy tou nejzásadnější otázkou v životě člověka, protože rozhoduje o věčnosti. A čteme „Ježíš je pravda“. Je to tak, protože On je cesta, PRAVDA a život.

Také víme, že Ježíš je SLOVO, což nám mocně odkrývá začátek Janova evangelia. Vidíme tedy, že Stvořitel stvořil všechno stvoření („nebesa i Zemi“, celý vesmír) skrze Slovo, skrze Ježíše Krista, jak o tom přímo mluví více biblických textů. Bůh tedy netvořil skrze přírodní procesy, které trvaly miliardy let, ale tvořil skrze Slovo, skrze Ježíše Krista. Od okamžiku, kdy je stvoření dokončené, platí ve stvoření přírodní zákony a tvorstvo můžeme vědecky zkoumat. Samotný proces stvoření (tedy tvoření) však nemůžeme vědecky zkoumat pomocí metod na základě přírodních zákonů, které platí až v dokončeném (stvořeném) stvoření na konci stvořitelského týdne.

Koneckonců ani empirickou metodu „nedosáhneme“ až na začátek stvoření, protože žádné měření ani pozorování se nedá provést zpětně v čase. Navíc empirická metoda zkoumá opakovatelné jevy a děje, aby bylo možné neustále ověřování a revidování teorií, avšak stvoření (původ vesmíru a života) je jedinečný a neopakovatelný jev a navíc nadpřirozený (zázračný). Z řečeného je jasné, že v otázce poznání původu je Boží zjevení (Boží slovo) nadřazené vědeckému poznání.

Způsobem, jakým člověk (lidstvo) získává poznání o realitě světa, se zabývá gnozeologie (epistemologie). Dnes je mezi křesťany velmi rozšířený tzv. komplementární postoj. Podle tohoto názoru nám Bůh zanechal dvě knihy zjevení: své slovo (Bibli) a přírodu (stvoření). Jelikož obě knihy pocházejí od toho, který je pravdivý, obě jsou pravda a nemohou být v rozporu. Poznání stvoření se pak ztotožní s moderním vědeckým poznáním na základě evoluce a miliard let a začne zoufalý proces snahy sladit biblické zjevení s evoluční teorií. Výsledkem je teistická evoluce: Bůh tvořil během miliard let prostřednictvím evolučních přírodních procesů (řídil evoluci).

Takový přístup zavádí základní a zásadní rozpor s Písmem: Bůh netvořil skrze Slovo (skrze Krista), ale skrze přírodní procesy. Takový přístup má nejen zásadní teologické problémy – je v rozporu s evangeliem v otázce původu smrti (umísťuje smrt před pádem člověka do hříchu) a v otázce prvního Adama (popírá reálnou existenci Adama, který je údajně jen obrazem – viz Ř 5 a 1 K 15) – ale má také vědecké problémy, protože neexistují vědecky prokazatelné evoluční přírodní síly a tvůrčí mechanismy.

Křesťané, kteří zastávají komplementární postoj, spáchali havárii na tom místě, kde ztotožnili poznání pramenící ze stvoření (přírodní kniha Božího zjevení) se současným vědeckým poznáním o původu vesmíru a života na základě evoluce. Musíme si uvědomit, že pokud se týká „přírodní knihy zjevení“, zjevuje nám pouze existenci Boha a jeho přívlastky (božství, věčnost, všemohoucnost), nezjevuje nám způsob stvoření (viz Ř 1,20).

Zvláštní Boží zjevení (Boží slovo, Bible) ve skutečnosti není v rozporu s obecným Božím zjevením (stvoření, tvorstvo). Avšak pod pojmem stvoření musíme chápat empiricky pozorovatelný chod věcí a nesmíme ho ztotožnit s vědeckým evolučním materializmem, který představuje páteř pro ateismus.

Na okraji vztahu vědy a víry bych ještě rád uvedl velmi praktický příklad ze života. Žel velmi často se setkávám s křesťany, kteří sice vyznávají víru v Pána Ježíše, ale vírou přijali i evoluční původ vesmíru, ba dokonce i života, a miliony a miliardy let. Vůbec si neuvědomují, že tímto ztrácejí evangelium. Pokud Boží slovo nemá pravdu v otázce původu smrti, jakou pak mám záruku, že má pravdu v tom, jak Pán Ježíš zahladil smrt a nad ní zvítězil? Pokud Boží slovo nemá pravdu v tom, že první Adam byl skutečný, protože to je jen obraz, jakou pak mám záruku, že Boží slovo má pravdu v tom, že poslední (druhý) Adam, Pán Ježíš Kristus, je reálný Spasitel a Vykupitel, a nikoliv pouze obraz? Těchto křesťanů bych se zeptal, zda při druhém příchodu Pána bude Bůh opět potřebovat 14 miliard let k tomu, aby skrze přírodní procesy vybudoval nové nebe a novu Zemi. Také bych se jich zeptal, zda přírodní věda zná nadpřirozené počety z panny

a vzkříšení z mrtvých, věčný život. Jak je možné, že v těchto otázkách nevnašíme do Božího slova žádnou moderní vědu, ale v otázce stvoření stůj co stůj a za každou cenu nahrazují Boží slovo na začátku knihy Genesis evoluční teorií. Je to nedůsledné.

Závěrem bych otázku vztahu vědy a víry shrnul následovně: Boží slovo jako zjevné je v otázce poznání pravdy nadřazené lidskému poznání pramenícímu z vědeckého bádání. Lidské bádání je velmi omezené, je omylné a často ho musíme ve světle nových vědeckých poznatků revidovat (měnit).

Boží slovo je absolutní svrchovaná pravda a poznává se vírou. Lidské vědecké poznání je pokusem tuto pravdu objevit také ve stvoření pozorováním a zkušeností a využít toto poznání ve svůj prospěch. Empirická věda není v rozporu s Božím slovem. S Božím slovem je v rozporu poznání z paleovědných disciplín a poznání o původu na základě sekulárních materialistických evolučních hypotéz. Vědy o původu a paleovědní disciplíny kromě empirického pozorování používají také empiricky neověřitelné předpoklady a dedukce, v důsledku čeho jsou směsí metafyziky a empirie. V konečném důsledku se v moderní vědě poznání o původu a historii vesmíru a života přijímá vírou a takové poznání má náboženskou povahu.

6) Chtěl byste čtenářům IDEY na závěr ještě něco vzkázat?

Při této příležitosti mi dovozte Vás srdečně pozvat na další ročník konference „Stvoření a současná věda“, kterou organizují občanské sdružení Solas (www.solas.sk) a Temelios (<http://blog.temelios.sk/>) a která se bude konat v Žilině od 31. 8. do

2. 9. 2012. Další informace sledujte na uvedených webových stránkách. Na této konferenci budeme společně hledat vědecké odpovědi na různé otázky z biblické perspektivy. Hlavním řečníkem bude Philips Bell, výkonný ředitel CMI (Creation Ministries International) pro Velkou Británii a Evropu.

*Otázky kladl Zbyšek Niemiec,
přeložil Štěpán Rucki*

Evangelizační klub Base aneb M.I.S.E. v Ostravě

Base klub ostravského sboru SCEAV byl ve spolupráci s Evangelizačním centrem M.I.S.E. založen 10.11.2010, a minulý měsíc tak mohl oslavit své 1. narozeniny. Když se ohlédnu za celým tím rokem, tak jsem naplněna velkou vděčností. Díky Bohu za Jeho vedení, působení a změny v životech lidí, kteří mohli na Base klubu slyšet o Ježíši poprvé.

Přes počáteční nejistotu a obavy, jak bude klub vypadat, jestli někdo přijde, jestli jsme na misijní aktivitu dost „silní a schopní“, můžeme vidět, že se Bůh dobře postará o cokoliv, co Jemu vložíme do rukou. Líbí se mi, jak to vyjádřila Terka (členka týmu):

Klub funguje! Nevěřila jsem tomu, přiznávám...tak málo je nás, tak slabí jsme, nezkušení... Ale máme skvělého Boha! Mocného, dokonalého Boha, pro kterého není nic nemožné! Klub funguje... scházíme se každý týden. Naši kamarádi, známí... přemýšlejí o Bohu, líbí se jim na klubu. Je to ohromě povzbuzující.

Jako klub se scházíme každou středu

o půl páté v klubovně v blízkosti našeho kostela. Na klubu hrajeme různé hry, navazujeme přátelské vztahy, povídáme si a poznáváme se navzájem. Nedílnou součástí Base klubu je promítání křesťanského pořadu EXIT 316 či Za Obzorem, na který navazuje diskuze na dané téma, např.: odvaha, láska, přátelství, strach, image... a mnoho dalších. Snažíme se našim kamarádům ukázat křesťanský pohled na tyto věci a mluvit s nimi o Bohu a jeho lásce k nám. Chceme sdílet s nekřesťany náš život s Ježíšem a dělit se o svá svědectví tak, aby Ho i oni mohli poznat. Klub začal fungovat za účelem přiblížit mladým, nevěřícím lidem z Ostravy a okolí Ježíše, nekonečnou Boží lásku k nám a ukázat jim „smysl života“ a my toužíme, aby tento cíl nebyl nikdy přebit ničím jiným.

Za dobu, kdy klub funguje, mohlo o Ježíši slyšet cca 25 mladých lidí, z nichž někteří začali pravidelně přicházet nejen na klub, ale i na dorost. Máme z toho obrovskou radost.

Naši základem je modlitba. Vnímáme, že bez Boha nejsme schopni učinit nic, a tak vás moc prosíme, jestli máte tu možnost, modlete se i za nás a za všechny hledající v Ostravě, aby i oni měli šanci a možnost, setkat se s živým a mocným Bohem.

Bohunka K.

Povolání ke službě v Base klubu

Byl jsem požádán, abych řekl něco o službě na Base klubu, tak se do toho pustím. Když jsem uvěřil v mém domovském sboru, tedy v Karvině, tak

jsem ani nemyslel, že někdy budu někde sloužit. Vždycky jsem byl ten typ, co sice chodí do kostela, na dorosty, ale že by také něco udělal, to ne. Ono se to totiž řekne, někde služ, ale když to je jenom z Vás, tak to nestojí za nic...a tak jsem si tedy dva roky nechával sloužit. Něco se změnilo jednou na XcamPu, když jsem potkal Ondru a Toma. Po malou mě začínali seznamovat se sborem z Ostravy a zvláště Ondra mě neustále zval na klub. Vždycky jsem si říkal, že někdy tam zajdu, ale nikdy jsem se k tomu nedostal. Až toto léto si mě Bůh zavolal. Jel jsem na začátku léta na Letní Misijní školu, která je pod projektem M.I.S.E., kde jsem mohl poznat hodně lidí a především Bohunku, která mi na konci pobytu nabídla, jestli bych nechtěl pomáhat s klubem, že mají málo lidí. Když jsem se o to modlil, tak jsem cítil takové Boží vedení, že jsem to prostě musel přijmout, i když jsem se na to vůbec necítil. Nyní sloužím na Base klubu asi 3 měsíce a fakt musím říct, že to hodně změnilo můj život. Mohl jsem poznat super nové lidi, jak už z řad týmu, tak z řad návštěvníků. Hlavní takové plus je, že jsem se díky této službě hodně naučil: chystat si vedení a podobné věci. Bůh si to opravdu hodně používá a mohu nyní hodně duchovně růst, což je fakt úžasný. Takže děkuji ostravskému sboru za tu příležitost se zapojit do tak úžasného projektu, jakým je Base klub.

Dominik V.

Nanebevzetí Panny Marie

Osoba matky našeho Pána Ježíše, která je o Vánocích zmiňována častěji, než kdy jindy, je zároveň předmětem

jedněch z největších kontroverzí mezi protestanty a katolíky. Německý reformovaný teolog Jürgen Moltman (*1926) prohlašuje: „Rozpor mezi učním [katolické] církve a Novým zákonem není nikde tak velký jako v mariologii.“ Propast prohlubuje to, že do hry vstupuje nejen oficiální katolická dogmatika, ale i lidová zbožnost a četná mariánská zjevení.

Smrt Panny Marie na byzantském reliéfu ze slonoviny z přelomu 10. a 11. století

Není příliš známo, že rozkvět závadné mariánské úcty a konečná formulace mariánských dogmat je otázkou poměrně nedávné historie. Ostatně když nahlédneme do Knihy svornosti či reformačních spisů, mnoho místa věnovaného Panně Marii tam nenalezneme. Katolická mariologie se dynamicky rozvíjí až v poreformačním období a dvě klíčová mariánská nebiblická dogmata byla prohlášena za závazná poměrně nedávno – dogma o neposkvrněném početí (tj. že Marie sama byla počata bez hříchu) roku 1854 (apoštolskou konstitucí papeže Pia IX. *Ineffabilis Deus*)

a dogma o nanebevzetí Panny Marie roku 1950 (apoštolskou konstitucí papeže Pia XII. *Munificentissimus Deus*).

Nanebevzetí Panny Marie prohlásil za dogma dne 1. listopadu 1950 papež Pius XII. těmito slovy: „...autoritou našeho Pána Ježíše Krista, svatých apoštolů Petra a Pavla i naší autoritou vyhlášíme, prohlašujeme a definujeme jako Bohem zjevené dogma, že neposkvrněná Bohorodička a ustavičná Panna Maria, když se uzavřel běh jejího pozemského života, byla vzata s duší i tělem do nebeské slávy. Proto tedy, kdyby se někdo – Bůh nedopustí – opovážil svévolně popírat nebo zpochybňovat to, co jsme my definovali, ať zví, že odpadá od božské a katolické víry...“

Je pozoruhodné, že k dogmatu o nanebevzetí Panny Marie se došlo vlastně jakousi logickou úvahou opírající se o učení o jejím neposkvrněném početí. Úvaha byla tato: Jestliže byla Marie počata bez hříchu a bez hříchu pak i žila, pak nutně nepodléhala následku hříchu, jímž je smrt a tělesný rozklad. Slovy Pia XII.: „Ona díky zcela jedinečné výsadě zvítězila nad hříchem svým neposkvrněným početím, a proto se na ni nevztahoval zákon rozkladu, k němuž dochází v hrobě.“ Papež záměrně nehovoří o tom, že by Marie nezemřela, ačkoli takové tvrzení by bylo logičtější než pouhé popření rozkladu jejího těla. Popření Mariiny smrti by však bylo v křiklavém rozporu s dlouhodobou tradicí církve, která o smrti Panny Marie hovořila, a která tuto událost zachytila na množství obrazů a jiných uměleckých děl. Každopádně šokující je, že na základě teologických spekulací založených na chybných (nebiblických) předpokladech, se zpětně vykonstrovala „historická událost“ – nanebevzetí Panny Marie.

Každého s Biblií obeznámeného křesťana jistě napadne, jak je možné, že katolíci mají povinnost věřit něčemu, pro co není v Písmu svatém nejmenší opora. Bible totiž nějaké nanebevzetí Panny Marie nikde ani náznakem nezmiňuje. Katolíci však neuznávají zásadu *sola scriptura*, tedy Písmo svaté jako jediný zdroj víry. Zdrojem víry je katolicismu vedle Písma svatého, nazývaného „Božím slovem psaným“, též tzv. Tradice, která se též označuje jako „Boží slovo předávané“ (tak např. v konstituci *Dei Filius* Prvního vatikánského koncilu z r. 1870). O jakou tradici se ve skutečnosti jedná? V případě nanebevzetí Panny Marie se zcela určitě nejedná o tradici apoštolů nebo církve prvních staletí. První historicky doložený náznak úvah o nanebevzetí Panny Marie nacházíme teprve u Epifania ze Salaminy († 403). Ten však výslovně uvádí, že vzhledem k tomu, že Nový zákon o konci Marriny pozemské pouti nic neříká, můžeme jen spekulovat, co se s ní stalo. A následně nabízí tři alternativy: buď zemřela přirozenou smrtí, nebo zemřela mučednickou smrtí probodená mečem (zde Epifanius vychází ze Simeonova prorocství z Lk 2,35, které ale chápe tělesně) nebo mohla být díky Boží milosti vzata na nebe. Nic jistého však Epifanius neví. Kdyby se nanebevzetí Marie skutečně došlo, zcela jistě by si tuto událost církev ve své tradici uchovala a Epifanius, který žil v Palestině, by o tom měl povědomost. Avšak tak tomu nebylo. Až na konci 5. století se mezi křesťany objevil apokryfní spis o smrti, vzkříšení a tělesném nanebevzetí Panny Marie *Transitus Beatae Mariae*. Tento spis byl jako kacířský výslovně odsouzen papežem Gelasiem kol. roku 495 a následně kol. r. 520 i papežem Hormisdasem. Avšak

v důsledku dalších apokryfních knih a podvrhů, které připisovaly víru v nanebevzetí Panny Marie dřívějším generacím církevních otců, se tento nový výmysl ujal, akceptoval jej papež Sergius I. (687-701) a v 8. století začala vznikat obšírnější teologická pojednání a Mariině nanebevzetí, např. z pera Jana z Damašku († kol. r. 749) či patriarchy Germana z Konstantinopole († 733).

Co však z tohoto malého historického přehledu vyplývá? Nejenže je dogma o nanebevzetí Panny Marie jako závazný článek víry křiklavým popřením zásady *sola scriptura*, ale zároveň ukazuje, co je to vlastně ona tzv. Tradice, které se katolická církev dovolává. Ukazuje, že to ve skutečnosti není něco, co by bylo v církvi po staletí předáváno a nacházelo se (alespoň v latentní podobě) v církvi od dob apoštolských, ale (řekneme-li to přímo) je ona tzv. Tradice vlastně to, co aktuálně římští „nástupci sv. Petra“ za pravdu a historickou událost prohlásí. Víra stojící na takovýchto základech, které nemají nic společného ani s Písmem svatým, ani se skutečnou tradicí starověké církve, je však velmi vratká a nebezpečná.

Daniel Spratek

O ctnostech Panny Marie

(Jiří Třanovský)

Majíce památku nyní, Marie, čisté Panny, jaká čest jí náleží, znejme, ó lide Boží: poklona s důvěrností, modlitby, díky, z vnitřnosti, jsou Boha živého vlastní čest samého.

Přímiluvce náš jest Kristus Pán, o tom píše svatý Jan by se vždycky ním těšil, jestliže by kdo zhřešil: za naše provinění stal se obětí slitování i za hříchy všeho světa nepravého.

Tenť se pak chová uctivě, kdož rozjímá bedlivě jaké došla z milosti ta Panna důstojnosti: víru, ctnost její chválí, v níž sloužila Bohu Králi to vše zvelebuje a ji následuje.

Slyšíc tedy o Marii Panně, následujmež ji, abychom též radosti došli z Boží milosti: aj mělať víru v Krista, že pro něj zůstane čistá majíc jej za svého Spasitele ctného.

Ač v chudobě zůstávala, však sobě nezoufala, na tom vždy majíc dosti, což Bůh dával z milosti: srdce chudobných svaté jest nade všecky bohaté Bůh jemu spomáhá, jmění dává drahá.

Jsoucí od Boha zvýšená byla vůbec příkladná v pokoře a v tichosti, v studu, zvláště střednosti: nevažmež toho lehce Bůh zamítá, ano tresce svárlivé, obžerné, smilné a nádherné.

Nuž všickni malí velicí (zvláště panny a panici) smilstva též utíkejme a ctnostně se chovejme. Pán Ježíš všech nás ženich oblíbí byt v srdcích našich tak se k nám připojí a nás s sebou spojí.

Slovo Syna milovala a jeho poslouchala jiným to příkazujíc, aby ho slyšeli ctíc: Aj, v Galilejské Káně rekla sluhům Krista Páně což vám řekne koli, čiňte k jeho vůli.

Chcem-li Bohu milí býti, hledme částku zvoliti tu dobrou slovo Boží, to pravé věčné zboží: Krista pak poslouvejme, nálezkův se vystříhejme i lidských domnění z pokrytých učeních.

K tomu rač nám dopomoci Syn Marie svou mocí Pán Ježíš Nazaretský, kterýž umřel za všechny on pro své zasloužení dej nám hříchů odpuštění vzdal pekelný plamen, dej v nebi být, Amen.

V čem je Marie pro mě vzorem?

Marie chová k Hospodinu hlubokou úctu, raduje se, chválí Boha, proto může říct: „Ať se stane všechno, co jsi řekl.“ – to jsou slova úplného odevzdání. A najednou dostanou zprávu – musí se vydat na cestu, těsně před porodem. Se slzami balí pár plenek, usedá na osla a vydává se s Josefem na cestu. Také si ten porod představovala asi jinak. Ale Pán Bůh se postaral – podivně, ale postaral.

Tak mi přišlo na mysl, co dělají dnešní ženy před porodem? Šetří se, vybavička připravená, porodník zajištěný, objednaný nadstandardní pokoj.... Marie mě dojímá a povzbuzuje svojí láskou k Bohu, jak se v pokoře podřizuje jeho vůli a jeho vedení. Oba rodiče chodili s Bohem, a tak vytvářeli úžasnou prostředí, ve kterém Ježíš vyrůstal. Byli mu dobrým příkladem. I já často hledám pohodlí, miluji věci, deru se někde nahoru, ale Pán Bůh ukazuje jiný směr. Chtěla bych zazpívat s Marií: „Duše má velebí Pána a můj duch jásá v Bohu, mém Spasiteli.“

Jiřina Pecková

Běh na závodní dráze

Copak nevíte, že všichni závodníci běží, ale jen jeden zvítězí a získá odměnu? Běžte tak, abyste ji získali. (1 K 9,24)

Když se řekne sport, vybaví se jednomu olympiáda, spartakiáda, fotba-

lový či hokejový zápas... Dav, který se někam sune; drezúra jednotlivce. Co má sport společného s vírou? Pavel přirovnává víru k běhu na stadionu. Sport má v sobě kus války a kus náboženství. V tom je dobrým modelem života. Silná vůle a běžecské kvality nejsou tím jediným, co Pavlovi leží na srdci. Záleží také na směru našeho běhu, čemu nebo komu vstříc člověk běží. Záleží na cíli. Pavel ví a zdůrazňuje, že všechna ta vytrvalost a sebekontrola jsou pomůckou, která nás má udržet na cestě za Pánem Bohem. Sebekontrola není sama o sobě cílem. Cílem je společenství člověka s Pánem Bohem. Setkat se s Pánem Bohem, to je určení a poslání každého života. Pán Bůh se chce setkat s každým člověkem, toto setkání – když k němu dojde – vypadá ale u každého člověka jinak. Každého Pán Bůh zastavuje jinde, každý se proto k Pánu Bohu obracíme trochu jiným směrem, podle toho, kam až jsme se mu jako ovce zaběhli.

Víra je vždy také během na dlouhou trať, při kterém máme osvědčit věrnost a vytrvalost, podobně jako běžec na stadionu. V tomto režimu, v režimu všedního dne, záleží na tom, jestli jsme vytrénovaní, jestli jsme si osvojili návyky, které pomáhají rozumně hospodařit se silami, které máme. Právě v režimu všedního dne má své místo pravidelnost chození do kostela, domácího čtení z Bible a modliteb.

Sportovec, atlet, tenista trénuje, aby získal medaili, pohár, byl nejlepším. Proč křesťan se má cvičit ve zbožnosti? Aby rostl, rozvíjel se, nezakrnl, ale stal se podobným Kristu. V současné době náš protivník klade důraz hlavně na tři věci: hluk, spěch a dav. Pokud nás dokáže přesvědčit,

že se musíme neustále věnovat „spoustě věcí“ a musíme toho „mít tolik na práci“ bude spokojen. Autoři Písma byli s oblastí rozjímání dobře obeznámení. 85 krát se o tom v Bibli píše a slova mají významy jako: naslouchat Božím slovu, přemýšlet o Božím díle, připomínat si Boží skutky, přemítat o Božím zákoně, a další. V každém z těchto případů je kladen důraz na změnu jednání v důsledku setkání s živým Bohem.

To, že se smíme účastnit onoho Božího šampionátu, je darem Boží milosti. Nesoutěžíme v něm s druhými, zápolíme s všelijak pokroucenými možnostmi svého vlastního života. Z milosti Boží běžíme po cestě, na jejímž konci je on, náš nebeský otec. Námaha té cesty ukazuje, že tohle ještě není cíl. Cíl je před námi, na něj se těšíme a ten nás posiluje. Jak to v jiném běžecském oddíle (Fp 3,12-14) napsal Pavel: „Ne že bych už toho dosáhl anebo už byl dokonalý, ale ženu se vpřed, abych přece jen uchvátil to, k čemu jsem byl uchvácen Kristem Ježíšem. Nemyslím si, bratři, že bych to už získal, ale jde mi jen o jedno: zapomínaje na to, co je za mnou, vztahuji se k tomu, co je přede mnou. Ženu se k cíli, k vítězné odměně Božího nebeského povolání v Kristu Ježíši.“

Draží přátelé, vcházíme do nového období a potřebujeme se zamyslet nad stavem svého běhu.

Abychom mohli hýbat světem, musíme nejprve pohnout sebou.

Abychom posílili ducha, musíme posílit svaly.

Přeji všem Boží vedení do příštího roku.

Jiří Rusz, předseda KS

Aktuality ze světa

Mongolsko. Podle výsledků loňského sčítání lidu se 3,4% obyvatel Mongolska hlásí ke křesťanství. Počet křesťanů v posledních letech vzrostl zejména díky misijním aktivitám spojeným s výukou angličtiny a pomocí sociálně potřebným.

Brazílie. Brazílie je doposud největší katolickou zemí na světě, ale počet katolíků v zemi klesá a naopak vzrůstá počet protestantů a osob bez vyznání. Zatímco v roce 1970 se ke katolictví hlásilo přes 90% obyvatel, roku 2000 jejich počet klesl na 73,9% a o devět let později na 68,4%. Zatímco v 90. letech získávaly členy hlavně letniční církve, nyní přibývá vyznavačů tradičnějších forem protestantismu – baptistů, luteránů či presbyteriánů (kalvinistů). Jedním z opatření, kterými chce katolická církev nepříznivému trendu čelit, je chystaná velkolepá návštěva papeže Benedikta XVI. v Rio de Janeiru v roce 2013.

Norsko. Během slavnostních bohoslužeb v katedrále v Oslu byl dne 19. 10. 2011 představen nový překlad bible do nové norštiny (nynorsk).

Kolumbie. Evangelicko-luterská církev v Kolumbii oslavila 75. výročí založení prvního luterského sboru v zemi. V současnosti má církev 14 sborů a 11 misijních stanic.

Francie. Podle zjištění Francouzského institutu pro veřejné mínění v zemi svoji víru praktikuje v současnosti více muslimů než katolíků.

Slovensko. Knihovna Evangelické bohoslovecké fakulty založila v říjnu elektronickou knihovnu, kde chce zveřejňovat plné texty teologických

knih. K dispozici jsou tak např. Kvačalovy Dejiny reformácie na Slovensku či Lúčanského Symbolika.

USA. Evangelická luterská církev v Americe (ELCA), která kvůli svému příznivému stanovisku k praktikované homosexualitě čelí velkému úbytku členů, se v současné době zabývá morálním posuzováním pěstování geneticky modifikovaných plodin.

Německo. Evangelická kaplanka Carin Häcker z Württemberska byla propuštěna z církevních služeb poté, co se provdala za muslima. Proti propuštění kaplanky protestovali někteří lidé z kruhu evangelických liberálů.

Izrael. Nedávné archeologické výzkumy na chrámové hoře nasvědčují domněnce, že slavná Zeď nářků nebyla vystavěna Herodem Velikým, jak se doposud předpokládalo, ale asi až 20 nebo více let po jeho smrti.

Afrika. HCJB Global Voice spouští ve spolupráci se západoafrickými křesťany novou rozhlasovou stanici, která si klade za cíl oslovit především západoafrické muslimy.

USA. Evangelista Billy Graham vydal krátce před svými 93. narozeninami knihu „Blížít se k domovu“ (Nearing Home), v níž se zamýšlí nad prožíváním víry ve stáří.

Německo. Evangelická církev udělila letos poprvé ceny za nejlepší kázání mladých kazatelů. Cenu spojenou s výplatou 500 eur získal dvacetiletý student teologie Tim Dornblüth z Halle.

Daniel Spratek

Aktuality z KS

Festival pěveckých sborů se uskutečnil dne 6. listopadu 2011 v Bystřici. V programu vystoupil ženský sbor Laudate, mužský pěvecký sbor (se sólistou Arielem Zmudou) a oldřichovický smíšený pěvecký sbor.

Centrální adventní setkání pracovníků se uskutečnilo 5. prosince 2011 na Karmelu. Přítomni se sdíleli se svými vizemi pro činnost jednotlivých místních společenství.

DVD. Film „300 let Ježíšova kostela v Těšíně“ bude koncem prosince k dispozici na DVD. Film, natočený v originále v češtině, je nadabován do polštiny, němčiny a angličtiny.

Štěpánská slavnost se uskuteční 26. 12. 2011 v 16.00 hod. v evang. kostele v Bystřici.

Celomísijní konference delegátů se uskuteční dne 21. dubna 2012 ve Smilovicích.

Setkání s Peterem Vajdou 19. 11. 2011
(foto M. Klus)

Opowieść

o Tony'm Rossim (2. część)

Kochane dzieci,

w zeszłym numerze Tony ze swoim kolegą Giovannim planowali wycieczkę na drugą stronę Sycylii, śnili o podróży przez sycylijskie góry, gdzie nie ma szkoły. Jednak nikt z bliskich nie wiedział o ich zamiarach.

Starsi bracia dogonili Tony'ego i zawlekli go do domu. Ojciec był bardzo zasmucony i powiedział surowo: „Dwa dni pozostaniesz w domu. Nigdzie nie pójdziesz.“

Tony był nieszcześliwy. Odwiedziła go na chwilę babcia, którą bardzo kochał. Spojrzała na niego i pokiwała głową. Tony zawstydził się, kiedy ona odeszła. Wiedział, że zajmuje szczególne miejsce w sercu babci.

Dwa dni później babcia pozwoliła mu opuścić pokój. Tony rzucił się jej na szyję i już chciał polecieć, ale babcia go zapytała zagniewana: „Dlaczego nie chodzisz do szkoły? Musisz się uczyć.“ Tony jej odpowiedział: „Babciu, przepraszam, ale nie mam tam kilku moich kolegów.“ Chodziło mu o chłopców, którzy mają stale nowe pomysły i rozrabiają.

W głowie Tony'ego zrodził się ciekawy plan. Złapał dwie myszki, włożył je do papierowej torebki i poszedł do szkoły. Nikt nie zauważył, kiedy podszedł do biurka nauczycielki i bez słowa podał jej papierową torebkę. Nauczycielka włożyła ją do szuflady. Lekcja rozpoczynała się od recytowania. „Antony Rosssi, czy mógłbyś zacytować zadany wiersz na dzisiaj?“ - powiedziała nauczycielka. Tony wstał: „Przepraszam, ale się nie nauczyłem.“ - odpowiedział pokornie. Inne dziecko wyrecytowało wiersz. Gdy tylko skończyło, ręka Tony'ego wystrzeliła w górę. „Już umiem“ - zawołał. Nauczycielka spojrzała na niego: „Przecież mówiłeś, że nie umiesz wiersza.“ „Tak, ale teraz już umiem.“ Wstał i powtórzył wiersz bez jednego błędu, słysząc go tylko raz. Nauczycielka była zaskoczona i pomyślała, jak wielkim zachęceniem dla jego rodziców będzie opowiedzenie im o tym zdarzeniu.

Nauczycielka usiadła za biurko i otworzyła szufladę. Wskoczyły z niej dwie puszyste myszki i wylądowały na kolanach nauczycielki. Tony wracał do domu z uwagą w dzienniczku. „Jestem takim urwisem, tatuś musi karać mnie prawie codziennie,“ - pomyślał.

Do Tony'ego przylgnęła opinia urwisa, która umacniała się z każdym wybrykiem. Jednak coś jeszcze rozwijało się wewnątrz niego, była to świadomość, że czegoś brakuje w jego życiu.

Od momentu trzęsienia ziemi, Tony zastanawiał się nad niebem i Panem Bogiem. Z babcią odmawiał wyuczone modlitwy, zaczął chodzić do kościoła. Chciał być do brym chłopcem.

(ciąg dalszy w następnym numerze)

Urszula Szymeczek

Časopis „Idea“ je určen pro vnitřní potřebu
Křesťanského Společenství-Společenosti Křesťanské při SCEAV.
Redakce časopisu: Vedoucí redaktor: Štěpán Ruckí.
Redakční rada: Milan Pecka, Jan Ruckí, Urszula Szymeczek,
Daniel Spratek, Michal Klus, Zbyšek Kaleta, Lukáš Borský.
Kontaktní adresa: Idea c/o MUDr. Štěpán Ruckí, CSc.,
Oldřichovice 544, 739 61 Třinec 1, tel.: 558 348 011,
email: stepan.rucki@seznam.cz.
viz také webová stránka: <http://www.ks-sch.cz/idea>